

L' OLOTÍ.

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVEU
CENTRE CATALANISTA.

SOCIALISME.

La qüestió social que tant preocupa y 's troba en tot lo mon plantejada, existeix com totes las cosas perquè te tota la raho de existir. Sentats los principis, es precís acceptar las conseqüències; principis falsos ó extraviats han de portar per necessitat efectes extraviats també, y en aquest cas estem; aixís es que res logran los que pretenen sols posar pegats al mal y anar tirant, ni 'ls que pretenen curarlo á colps d'estacas posant aixís á ratlla lo treballador ni tampoch lo treballador prevehent un cataclisme en la societat se rebela contra 'l capital fiant la victoria al número y als principis disolvents y erronis que porta inoculats ab los noms revolucionaris de llibertat, igualtat, fraternitat. En consonancia á lo dit, creyem oportú copiar lo següent article:

« LO CONGRÉS DE LIEJA.

»Ja fa temps que en revistas y diaris va parlatse del socialisme catòlich. No volém avuy discutir si es mellor ó pitjor trobat aquest nom d' una escola, ó d' una fracció d' una escola: acceptem la denominació pera que poguem entnédrens, pero pera nosaltres millor sería dirne 'l socialisme cristià. Las revistas y diaris n' anavan parlat fa temps, pero sense preocuparse gran cosa del moviment que s' iniciava en lo mon de las ideas, en lo mon científich polítich social. Haviam quedat en que 'ls drets y 'ls debers residían sols en l' individu, soberá, autónomo, y que l' Estat no tenia altres drets y debers que vigilar que cap individu traspasés lo límit de sa esfera propia d' acció: l' Estat convertit en un Guardia civil; haviam quedat en que, —passant del domini polítich al económich, —lo salari estava *únicament* subjecte á la lley de la oferta y la demanda, y que 's constituíia *únicament* en virtut d' un contracte libérrim entre amo y treballador; haviam quedat en que las

industries eran lliures fins al punt de no necessitarse altra cosa que un acte de voluntat de qualsevol individu per a exercir l'ofici ó art que millor li plagués; haviam quedat en que 'l comerç per naturalesa es lliure y que tot entrebanch que se li oposa redunda en perjudici de qui vol aprofitársen. En una paraula, l'individualisme y la llibertat eran las duas úniques bases socials en totes las esferas de la activitat. L'Estat, aquell guardia civil, era la garantia dels drets individuals: l'orde social no necessitava altra cosa.

»Pero 'l socialisme ha vingut á sostenir principis molt diferents, y 'l socialisme en sa varietat catòlica ha fet tal propaganda contra lo que s'anomenava la ciencia nova, que avuy ja 'ls Estats se preocupan d'aquesta corrent innovadora y en cert modo restauradora de vells principis en mal hora desconeguts. Heus aquí la trascendental importancia del congrés social de Lieja; no 's tracta d'una discussió científica, sinó d'una assemblea que pendrà resolucions pràcticas; no s'hi debaten conflictes ó problémas socials que naixen, creixen y 's desenrotllen en la taula d'estudi del sabí, sino que 's tracta de problemas y de conflictes ben vius, ben plantejats en la vida social y que reclaman imperiosament una solució.

»Donchs, lo mon profà, compost d'aquell que ha seguit ab certa indiferencia los preparatius d'aquest congrés social catòlich, y d'aquell altre que vegé ab la rialleta al llavi com lo *concili* 's convocava, lo mon individualista en fi, s'escandalitza avuy de las afirmacions dels congressistas y de las conclusions del Congrés sobre los diferents punts econòmichs socials somesos á sa deliberació, y molt especialment de las afirmacions dels cardenals Manning y Gibbons, los caps visibles—diuhen los profans—d'aquesta nova secta, d'aquesta escola retrógada.

»¡ Nova secta, escola retrógada ! Son los dos termes que probablement lligan be en lo magí dels individualistas, pero no 's concilian prou be á la llum de la rahó que tant en va solen invocar. Pero nova ó vella, mirant endavant ó endarrera, la idea fa camí, perquè es idea viva; està encarnada en lo poble perquè respón á sa naturalesa, á sas aspiracions, á sas necessitats.

»L'individualisme, ab sa concepció del estat que res garantisa sinó 'l desequilibri social y la explotació dels petits, dels debils pels forts y pels grans, la escola individualista no ha trobat sinó una ínfima minoria en lo Congrés catòlich de Lieja representada

per dos jesuitas francesos; pero la defensa del individualisme feta per aquells senyors ha produhit la mateixa novetat que causáren los set dorments de la sagrada llegenda pagant ab moneda fora de la circulació lo pa ab que debían desdejunarse després d' una dormida de centurias.

»No, lo mon no s' atura sino aparentment pel que dorm. Per aixó s' explica que quan lo P. Caudrón, jesuíta lliberal francès, defensava 'ls principis de la economia política individualista, la fórmula del *laissez faire, laissez passer*, la immensa majoria del auditori acullís ab visibles mostrars de cansanci aquellas envellidas frases, fins esser interromput per una veu calmosa que deya: « Senyors, la discussió surt de pollaguera; si continúa aixís nos posará en ridícul devant del mon industrial » En va un company de causa del orador, lo P. Forbes, *liberal* també, volgué desvirtuar la forsa de aquella interrupció cridant: « Visca la llibertat ! » Aquell crit no troba altre ressó que murmuris y algúns xiulets.

»Y es que la teoria individualista en poch temps feu la creixensa y está morint faltada de calor y de vida; no té altre defecte en sí que 'l no esser pràctica, ni social, ni humana. Avuy encara hi ha qui en teoria admet los principis de la anomenada escola *económica* ó *liberal*, ó individualista; pero en la pràctica ja no se 'n troba rastre en lloch. S' han suprimit las corporacions d' arts y oficis y l' Estat modern ha pogut creixer sense aquells poderosos obstacles fentse 'l tirá del poble ab lo parlamentarisme ó 'l cessarisme, pero 'l principi d' associació ha sigut cridat per la societat agonitzant, essent invocat com un dret de primer, y després com un deber. ¿ Quina nació hi ha avuy dia que sia lliure-cambista ?

Y es que suprimida la corporació gremial y aplicat lo de la oferta y la demanda com á única lley del salari, lo treballador se ha vist indefens y portat per la necessitat á pactar qualsevol preu de son treball: lo contracte *libèrrim* dels economistas s' ha convertit en acta de avassallatge despòtich y la harmonia entre 'l capital y 'l treball s' ha tornat continua guerra: l' home s' ha menjat al home. ¡ Magnífica harmonia presidida per un estat guardia civil !

Y s' han tingut d' invetar duas ciencias económicas, la una abstracta, que proclama aquests principis disolvents de tota societat, y l' altra pràctica, concreta que consisteix en l' art de no posar en

planta cap dels principis científichs proclamats per la escola: heus aquí la Económica política y la Política económica. Pero ¿per qué anarhi ab tants miraments pera confondre d' un cop la mentida disfressada de ciencia?

Que 'ns digan internacionalistas perque sostenim que l' organisme social, sía la que 's vulga la seva esfera, deu garantir los drets de sos individus, drets del orde material y del orde moral. Que 'ns digan retrógrados perqué califiquém aquesta *llibertat* de la escola individualista de la pitjor de las tiranías. ¿Y qué? ¿Podrán tot motejantnos evitar que 'l mon marxi?

Per naturalesa l' home forma societat; per naturalesa constitueix familia, per necessitat s' associa ab los que com ell ocupan la seva activitat, per necessitat s' abrassan los homes de unas mateixas necessitats morals y materials y constituheixen nacions y estats.

»La prova del individualisme, de la llibertat á la francesa, ó á la inglesa, ó á la moda que 's vulga, li haurá costat cara á la societat, pero per forsa ha de ser profitosa. Aquells principis ja no están en circulació per mes que s' empenyin los pochs ó molts documents que quedan.

»La societat actual vol regoneguts tots sos drets y tots sos debers individuals, pero 'ls vol garantits d' una manera sufficient; y la garantia es la corporació, l' organisme natural, Estat, estament ó gremi, segóns se tracti d' una nació, d' una classe, ó d' un ofici determinat.

»La societat ho vol, y la ciencia social, la verdadera ciencia social ho reclama».

S. F.»

(*De La Renaixensa.*)

GOSAS DE CASA.

Al tractar en nostre anterior número sobre 'l plano d' aquesta població diguerem que 'ns proposavam mes endevant ressucitar altres morts tant ó mes interessants que aquell: efectivament encara que ab menos datos per tractarse de cosa mes antiga, pero que no faltarian personas que estarian ben enteradas, nos creyem en lo deber de recordar lo següent:

Fa molts anys que l' Ajuntament de Olot cregué de suma necessitat tenir un plano general del districte municipal ahont vinguessin marcades de un modo precís y còncret totas las pessas de terra pertanyents á cada un de sos propietaris ab qual plano se resoldrían un sens fi de dificultats importants que avuy per avuy com allavors venen tocant los propietaris en relació al reparto de contribucions, traspassos de compra y venda, acensaments etc. etc., si guent tot aixó avuy molt engorrós per tenir los propietaris de varias fincas, englobada sa propietat y confosa en lo amillarament.

Per aplanar donchs un gran número de dificultats de carácter general y particular s' encarregá 'l plano del districte á D. Pau Sabatés avuy difunt y no sabem si sol ó en companyia de altre facultatiu; lo cert y lo que interessa saber es, que 's feu lo plano, se pagá en sa major part la quantitat convinguda que no seria pas petita y tenim entés que se había ja entregat pero com no s' acabés de pagar lo ultim plasso son autor tingué medi de tornar á recullir dit plano reservantse fins que se li abonés lo que faltaba. Com aixó no se 'n degué ocupar ningú mes, la vila ha quedat sens plano y sens diners pagats. De aquest modo marchan los assumptos d' algú interés en nostres poblacions dominadas per la política ahont, quant puja un partit per substituhir altre, no sols se desprecia lo comensat per sos antecessors, prescindint de si es bo ó dolent ,sinó que moltas vegadas se procura anularho si li pot donar alguna gloria ó importancia.

Deixantnos de digressions y suposant qu' aquest plano existeixi en poder dels hereus del Sr. Sabatés ¿no podria fer lo Ajuntament després de examinat y regoneguda sa utilitat, acabar de pagarlo perquè se 'n pagués fer l' us que 's desitjava al encarregarlo ?

Altre treball perdut debem recordar, lo qual si no ha costat diners ha costat molt temps y paciència als que l' han confeccionat y respón també á una necessitat imperiosa. L' arbitrariedad que 's nota en l' amillarament de la riquesa urbana s' ha tractat moltas voltas de subsanar fentla mes racional y equitativa partint de datos rasonables y certs.

En una de las reunions tinguda per aquest fi anys enrera, se nombrá una comissió que se 'n ocupés; no recordem los noms que en ella figuraban, de tots modos se tractaba d' un treball llarch pesat y sens remuneració; á pesar d' aixó, dita comissió prenenthi

part molt activa D. Jaume Serrat Calvó y D. Joseph Esquena, terminá ó casi acabá tant penosa tasca en una forma que havem sentit elogiar molt per cumplir degudament lo que 's desitjava. Aquest treball tant desitjat, demanat y regonegut per molts com de gran interés, está en poder de dits senyors, sens poder cumplir ab son objecte, per falta d' interés en examinarlo y plantejarlo si 's creu convenient.

Varietats. °

¿QUÉ COSA ES L' ART?

I.

Vaig á ensaijar per ferho compéndrer. ¿Han observat may que existeixen infinitat de cosas que 'ls homes fan, las admiran, las compran á grans preus, las estiman ab locura, ab entussiasme y ben mirat á primera entubia, ni fan bullir l' olla y de poca cosa serveixen? ¿De qué serveix per exemple un magnífich brodat sobre un vestit d' una senyora elegant? Lo brodat es molt car, se pert molt temps en ferlo y per aixó 'l vestit no es mes calent, ni mes fresch ni mes solit ni mes acomodo.

¿De qué serveixen los plats de pisa endaurats y pintats, los adornos en mobles de taula, si 'ls plats no son mes solits qu' un plat de llauna, si 'ls estalvis de mil artísticas formas no contenen millor una plata, una cassola, que un simple tortell de despullas de forchs de seba, com s' usan en moltas casas de pagés, ni ab gots de crestell se veu mes be ni duran mes qu' un got de cuyro ó de banya?

¿Serveixen per alguna cosa aquestos marchs de mirall tant complicats, los plafóns de noguer ó de xicaranda que adornan los guardarrobas, las incrustacions de boix y grevol de las calaixeras, de tots aquestos mobles tant bons qu' ara 's posan en los menjadors omplenantlos de pisa de la mes rica que 's troba guardanathi platas del temps de l' antigalla que no fan sinó planta, sense embrutirse may?

Una calaixera, un guardarrobas, una caixa, tancarà tant be, será tant forta si es de fusta blanca sense cap adorno, com si es de noguer ó de cedro ab totas las esculturas. Tots los plats de pisa, estavan tant beu guardats en armaris senzills ab lleixas de guix, com dins un moble de menjador.

Mirin aquell adorno que volta 'l forat de la clau d' innumerables calaixeras, portas, llibrerias, guardarrobas y arquillas, adorno executat de mil maneras y formas, treballat maravellosament per ferrers antichs y moderns, qu' han agostat los recursos de llur ingeni inventant combinacions per adornar lo forat d' una clau. Donchs tot aquest desfici y gasto extraordinari s' hauria pogut ben estalviar posanthi un ferro quadrat, que seria molt més barato y molt més fort, y fins sense ferro podria passar.

Vostés haurán vist las catedrals de Gerona y Barcelona, totas de pedra picada adornadas d' innumerables estatuas que costan un diner, aquí mateix tenim l' iglesia del Tura en que hi sobran totas las pinturas y l' or que s' hi gastá.

Donchs ab quatre parets ben fetas y un bon teulat n' hi hauria de sobras pera dirhi missa y ferhi totas las funcions, tant comodament com se fan ara en totas aqueixas iglesias.

Es veritat, respondrán vostés, aquest luxu no dona cap profit material, pero també sembla que tot aixó no es pas un treball perdut. Un vestit brodat, adornat ab combinacions artisticas, no deixa de ser molt bonich. Lo plat de pisa adornat fa un' altre cosa, que un plat blanch. Un moble tallat distrau la vista, alegra l' esperit y dona un aire de festa á la habitació més humil, l' ornament al fi y al cap val la pena. A Gerona y Barcelona, á Toledo y Paris y per tot alont hi ha catedrals, no las vendrían si fos possible, per tots los diners del mon. En quant á la iglesia del Tura ja n' estem contents perquè fa honor á la imatge de la Verge y á nostra vila y es cosa que 's pot ensenyarse als forasters, perquè hi ha alguas esculturas y pinturas ben regulars.

Realment desde que hi ha mon y tant com n' hi haurá se trovan y trovarán per tot cosas que no serveixen pera res, al menos que siga positiu, que se 'n diu ara, y que son apesar d' aixó mes preciosas que 'ls mes preciosos tresors.

Aqueixas cosas, los brodats, las esculturas, las pinturas, los mobles, innumerables d' altres, están revestidas de lo que se 'n diu art y serán objecte d' alguns articles.

L' art es tot alló que, sens prestar mes servey que 'l rudimentari, es en cambi més graciós, més bó, més admirable. L' art no reporta cap profit, no anyadeix un céntim á nostra butxaca, pero fa colcom mes que posar un quarto dins la bossa, causa una satisfac-

ció inmensa qu'ell sol pot donar, satisfacció que coumou nostre cor, aixeca l'esperit, l'entussiasme y transporta fora de la regió de la materia, y las arts que se 'n diuen decoratives, industrials, comercials, son objectes que donan ocupació á milions d' homes, una riquesa inmensa de totas las nacions de totas las épocas, lo senyal mes segur y mes positiu per conèixer lo grau d' avens y de cultura intel-lectual en que 's troban los pobles.

No tractaré pas aqueix assumpto, sino en lo sentit de donar algunas ideas generals sobre l'art, puig hi ha materia per escriurer llarchs volúmens. Parlaré del art suntuari, del art decoratiu y de las bellas arts en general. Segóns en Pau Milá, un dels grans sabis cataláns de nostra época, lo poble que no te art, es com un any sens primavera, com un cel negre sens estrelles, un poble que no te mes Deu que la utilitat, que no te cap ideal, entregat al materialisme y ple de vicis.

FELÍU DE CANTALICI.

Noticias generals.

Lo matí del diumenge passat tingué lloch lo anunciat meeting de propaganda obrera en lo pati del Hospici. Se digué que l'autoritat degué intervenirhi per haverse propassat algún orador foraster que hí prengué part, ignorem la certesa d' aixó. Lo que repetirem en be dels obrers es que no posin gran confiança en los forasters que vinguián á predicarlos. En Manresa y altres punts han tingut de penedirse de haver posat sos interessós en mans de societats estranyas al país.

Millor los hi fora sens dupte imitar los de Sallent que han format una societat de trevalladors y amos que ha comensat á funcionar ja com pot veures per lo present suelto que copiem.

« Diuen de Sallent que 'l número de trevalladors que 'l disapte pagaren en la fàbrica la respectiva cuota, establerta segóns lo reglament de la Associació entre fabricants y obrers, fou lo de 300. Aquest número anirá augmentant sens dupte en las setmanas sucesivas, puix la classe obrera va coneixent ja 'ls beneficis de la esmentada associació, y en tant es aixís que de Badalona y altres punts s' han demanat á Sallent copias del referit reglament. »

»L' Alcalde del Sallent ha dirigit una carta al Sr. González So-

lesio donantli compte de que 'l dissapte se comensá 'l cobro de las quotas setmanals als obrers associats, que ascendeixen á 300, esperantse que dintre de poch n' ingressaràn molts mes en la associació.

»Lo primer acte que portá á cap la Junta directiva, després de cobradas ditas quotas, sigué acordar per unánimitat socorre ab sis pessetas setmanals, durant las vuit setmanas que senyala 'l reglament, á una dona embrassada que 'l divendres tingué necessitat de deixar lo treball de la fàbrica, y havent mostrat vius desitjos d' associarse, no pogué efectuarho 'l dissapte.

»Aquest acort va ser adoptat ab gran contentament y entusiasme per tots los associats.

»L' Alcalde de Sallent terminá sa carta dirigint al senyor González Solesio y reiterantli, en nom dels fabricants y obrers d' aquella vila, las mes expressivas gracias per l' apoyo que ha prestat pera la realisació d' un fet que induptablement portará la unió y benestar á la classe obrera.

Havem rebut magníficament encuadernat lo según tomo de la obra *Besalú* publicat per D. Francisco Monsalvatje. Després de donar á dit senyor las mes espresivas gracias per sa atenció y haber examinat sa obra, nos ocuparem d' ella d' un modo especial.

Sobre lo terrat descobert de la casa que 'l Sr. Capdevila construeix en lo Parch, cridá l' atenció dels inteligents per son bon gust y carácter artístich un cos d' edifici que ignorem qual siguia son objecte pero presumim formi lo cimbori del ull de l' escala; lo cert es que sent una cosa relativament diminuta te un aspecte de grandiositat simulant un castell de l' edat mitja que sentim no pugua ser admirat mes de prop y hasta que formi part d' un conjunt de gust tant distint per mes que aquest estiguia de conformitat també ab lo bon gust y reglas del Art.

Molt concorreguda estigué la *professó* del del diumenge passat ab motiu de ser lo Roser de tot lo mon.

Lo número de donas y noyas era com sempre en aquesta profesó lo que dominava.

Es notable l'efecte de desunió que las eleccions producixen. Com diguerem en altre número n'estém encara lluny y no obstant ja comensan á notarse rezels de unas personas ab altres per mes que moltes voltas los lligui lo parentiu y amistat, en cambi altres que no vos deyan may res se vos acostau ab la rialleta als llabis y sense dir res de particular ja concixem la cua que portan.

La divisió que en los pobles portan las eleccions es lo resultat mes positiu que 'n treyem, lo que serveix perfectament als politichs d'ofici centralistas pera que aixís dividits los pobles en partits no podrán fer may contra d'ells una campanya seria. A veure quant nos ensenyarán de viure y nombrará lo país per si sol sos representants, sens esperar traficants politichs treballin sa propia elecció com un comissionat de comérs que passa per los pobles á fer notas.

Lo dimars de la passada setmana una carreta passá sobre una criatura de pochs anys en lo carrer Major de quals resultas morí al mateix dia. Sembla que 'l carreter no tingué cap culpa en la desgracia.

Es d'alabar la sollicitud demostrada per lo propietari de *Font Muxina* Sr. Jolis en conservar la planta rara que en dit recinto solament se troba ja que lo dit Sr. tant prompte tingué coneixement de nostre advertencia del número passat s'apressurá en demanar explicacions sobre 'l particular per fer de sa part lo que fos convenient.

Los naturalistas li quedarán agrahits.

Ha sigut nombrat Catedrátich d'Historia Natural y Agricultura del Seminari conciliar de Barcelona nostre amich Dr. D. Eugeni Aulet.

Ab satisfaccio havem vist atesa nostra reclamació sobre lo perill deixat en lo pont de ferro, en nom del públich donem las gracias á qui correspongui.

Centre Catalanista. — Recordem als Srs. Socis que se servescan assistir á la reunió general que avuy diumenge á las tres de la tarde tindrà lloch en lo local del Centre, per renovar la part de Junta directiva que marcan los estatuts, y á qual fi se ha invitat particularment.

La guarnició de Infantería y Caballería d' aquesta plassa surt diariament á practicar exercicis en lo Camp d' instrucció, sens dupte per prepararse á pendrer part en las próximas maniobras militars de Calaf.

Sembla, segóns nos han dit, que alguna persona caritativa voldria proporcionar-nos un mestre de Gramática Catalana, la llástima es que no estém ja en edat d' aprendre y tindrem que morir ab lo poch que sabém, pero bon servey podria fer als que pujan darre-ra nostra ja que l' ensenyansa oficial no pot entendre de Catalanisme deixantnos convertits en castelláns á mitjas ó siguia en cataláns espatllats.

Legislación.

En el Boletín Oficial del día 6 del corriente se publica una Real Orden prorogando el plazo para la adquisición voluntaria, y sin recargos de las Cédulas personales hasta el 30 de Noviembre próximo.

No contiene disposiciones de interés el que corresponde al día 8.

Gaceta de Madrid correspondiente al día 4.—Publica el nuevo *Código de justicia militar*.

En la del día 5.—Se continúa el propio Código de justicia militar.

En la del día 6 se publica una Orden de la dirección General de Agricultura, Industria y Comercio, esceptuando el Monte llamado Montaña de Murriá, perteneciente al vecino pueblo de Las Presas, de la desamortización.

En la que corresponde al día 7 se continúan extensos Estados sobre la importación y exportación en España y Baleares; y en el mismo y en la del siguiente día (8) continúa insertándose el Código de justicia militar.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 8 OCTUBRE DE 1890.

Bajo la presidencia del Sr. Alcalde Constitucional se celebró la acostumbrada sesión ordinaria, aprobándose el acta de la anterior que leyó el Secretario de la referida corporación.

Luego se resolvió satisfacer á D. E. Pujol una cuenta de honorarios.

Se tomaron algunos acuerdos referentes al personal, material y reglamento del Matadero, encaminados todos ellos á mejorar el servicio público.

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 12. La Dedicació de la Iglesia Catedral de Girona, Ntra. Sra. del Remey, Ntra. Sra. del Pilar de Zaragoza y S. Serafí. C.
 Dillúns 13. S. Eduardo rey y S. Grau abat, cfs.
 Dimàrs 14. S. Calixto papa y mr. y Sta. Fortunada vg. y mr.
 Dimecres 15. Sta. Teresa de Jesús vg. y fdra.
 Dijòus 16. S. Galo abat y la beata Maria de la Encarnació viuda.
 Divendres 17. Sta. Eduvigis vda.
 Dissapte 18. S. Lluch Evangelista.

QUARANTA HORAS. —Continúan en la iglesia de Ntra. Senyera del Tura. —La exposició de S. D. M. comensa a las 3 y mitja.

FESTA DE SANT GRAU

EN LA IGLESIA DE NOSTRA SENYORA DELS DESAMPARATS
 DEL TERME DE OLOT.

Dia 13 d' Octubre. —A las 8 del mati hi haurà Missa resada en la qual los devots de St. Grau podran oferir candelas y bous. —A las 10 se celebrará un solemne Ofici per la Rt. Comunitat de Pbres. d' Olot.

Lo diumenge següent se farà la Tornaboda ó *Anada* com es costum de cada any.

En dita capella se veneran las reliquias del gloriós abat St. Grau, tresor que no posseheix cap altra de las capellas ahont se fa la festa de dit Sant.

Veyent que d' any en any aumenta la devoció al gloriós St. Grau, sens dubte per los molts favors que per sa intercessió reben aquells que ab viva fé li demanan ajuda, de manera que la capella de Ntra. Sra. dels Desamparats es petita pera contenir la molta gent que s' hi aplega en tals diadas; los pahordres de St. Grau, per indicació dels Obrers de dita capella y de acort tots junts ab los de la capella de Sant Roch, han resolt que desde lo any vinent endevant se fassa la festa de St. Grau en la dita capella de Sant Roch, per rahó d' esser molt mes espayosa, y ademés tenir un cobert al devant que pot esser de grandissima utilitat als devots en un cas de pluja.

OLOT: Imprenta de JOAN BONET:—1890.

Agua de la Fuente de San Roque.

HAY DOS PLUMAS PARA VENDER Ó ALQUILAR.

Darán razón en la Imprenta de este periódico.